

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50·
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 12 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 46

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Μὰ στὴ Σάρα φαίνονταν σὰν σω-
στὸ βασιλικὸ τραπέζι καὶ ἡ Μπέκυ
ἄνοιγε τὰ μάτια τῆς ὅσο περισσότε-
ρο μπορούσε μήπως καὶ κα-
τορθώσῃ κι' αὐτὴ καὶ τὸ ἴδιον
διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι ἦταν στ'
ἀλήθεια.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα
ἄνοιξε καὶ μπήκε ἡ Ἑρμίνη,
ποὺ τὰ γόνατά τῆς λύγιζαν
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς κασσελίτσας.
Μόλις ἀντίκρουσε τίς λαμπρὲς
προετοιμασίες γιὰ τὴ γιορτὴ
ἔβαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

—ὦ Σάρα! φώναξε, εἰσαι
τὸ πιὸ θαυμάσιο κορίτσι ποὺ
γνώρισα ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

—Δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια
ὠραῖο; εἶπε ἡ Σάρα. Τάδεγαλα
ὅλα ἀπὸ τὸ παλιὸ μου μπαού-
λο. Ὁ Μάγος μοῦδωσε τὴν ἐμ-
πνευση.

—Ἡ μὲς Ἑρμίνη πρέπει νὰ
μάθῃ τί παρασταίνει τὸ κάθε
τι ἀπ' ὅλα, φώναξε ἡ Μπέκυ.
Ἐξηγήστε τῆς τα, μὲς.

Καὶ τότε ἡ Σάρα, ἐμπνευ-
σμένη πάντα ἀπὸ τὸ Μάγο, ἔκα-
νε μιὰ τόσο ὠραία περιγραφὴ
τῆς αἰθουσας ὅπου γινόνταν ἡ
γιορτὴ καὶ τοῦ πλούσιου τραπε-
ζιοῦ, ὥστε οἱ δύο φιλενάδες
τῆς σχεδὸν ἔβλεπαν μπροστά τους τὰ
χρυσὰ πιάτα, τὰ ξύλα ποὺ σπιθοβο-
λοῦσαν στὸ τζάκι, τοὺς πολυέλαιους
ποὺ ἦταν ὅλοι ἀναμμένοι. Κι' ὅταν
ἀρχισαν νὰ βγάξουν τὸ ἕνα μετὰ τὸ
ἄλλο ἀπὸ τὸ κασσελάκι τὰ παστι-
τσάκια, τὰ γεμιστὰ μπισκότα, τίς
σοκολάτες, τὰ κόνιτιτα καὶ τίς μπου-
κάλες μὲ τὰ σιρόπια, τότε τὸ τρα-
πέζι παρουσίασε στ' ἀλήθεια μιὰ

ὑπέροχη καὶ φαντασμαγορικὴ ὄψη.

—Εἶναι σὰν νὰ δίνουμε μιὰ ἀ-
ληθινὴ μεγάλη γιορτὴ! φώναξε ἡ
Ἑρμίνη.

—Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι τὸ
τραπέζι τοῦ βασιλιά, ψιθύριζε ἡ
Μπέκυ.

Ἐξαφνὰ ἡ Ἑρμίνη εἶχε μιὰ σπου-
δαῖα ἐμπνευση.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ μπήκε μέσα
ἡ διευθύντρια. (Σελ. 406, στ. α')

—Ἐέρεις, Σάρα, εἶπε. Ἀς ποῦμε
πὼς εἰσαι μιὰ πριγκήπισσα καὶ πὼς
μᾶς κάνης τὸ τραπέζι.

—Μὰ τὸ τραπέζι μᾶς τὸ κάνεις
ἐσύ, παρατήρησε ἡ Σάρα. Ἐσύ θὰ
εἰσαι ἡ πριγκήπισσα καὶ ἐμεῖς οἱ
ὑπασπίστρίδες σου.

—ὦ, ἐγὼ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ
εἶμαι πριγκήπισσα, ἔκανε ἡ Ἑρμί-
να. Εἶμαι πολὺ χοντρή, δὲν μοῦ ται-

ριάζει. Κι' ὕστερα, δὲν θάξεραι τί
πρέπει νὰ κάνω. Ἐγὼ ἐσὺ θὰ τὰ κα-
ταφέρῃς πολὺ καλύτερα.

—Ἀς εἶναι, δέχομαι ἀφοῦ τὸ θέ-
λετε, εἶπε ἡ Σάρα.

Ἐξαφνὰ, μιὰ καινούργια ἰδέα τῆς
πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς καὶ τὴν
ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴ σκουριασμέ-
νη θερμάστρα.

—Εἶναι γεμάτη χαρτιά καὶ
ροκανίδια! φώναξε. Ἀς τ' ἀ-
νάψουμε. Γιὰ μιὰ στιγμή θὰ
βγάλῃ μιὰ ὠραία φλόγα καὶ
θὰ φαντασθοῦμε πὼς ἔχομε μιὰ
ὠραία φωτιὰ ἀναμμένη στὸ
τζάκι μας.

Καὶ παίρνοντας ἕνα σπέρτο
τὸ ἀνάψε καὶ τὸ πέταξε στὴ
θερμάστρα. Τὰ χαρτιά φούντω-
σαν καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἡ σο-
φίτα φωτίσθηκε ὀλόκληρη ἀπ'
τὴ λάμψη.

—Καὶ τώρα περάστε στὸ
τραπέζι, ἔκανε ἡ Σάρα δει-
χνοντας μὲ χάρη στὴ Μπέκυ
καὶ στὴν Ἑρμίνη τίς θέσεις
τους.

Ζούσε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στ'
ὄνειρό τῆς.

—Ἀς παίξουν τὰ βιολιά
καὶ τὰ ὄργανα, εἶπε. Οἱ πριγ-
κήπισσες, ἐξήγησε γοργὰ στὶς
φίλες τῆς, εἶχαν πάντα μου-
σικοὺς ποὺ ἔπαιζαν τὴν ὥρα
ποὺ ἐκεῖνες κάθονταν στὸ τρα-
πέζι. Ἀς φαντασθοῦμε πὼς
ἐκεῖ κάτω εἶναι μιὰ ὀλόκληρη
ὀρχήστρα ἀπὸ μουσικοὺς.

Μόλις εἶχαν προφθάσῃ νὰ πάρῃ
ἡ καθεμιὰ τους ἀπὸ ἕνα γλυκὸ καὶ
νὰ τὸ βάλουν στὸ στόμα τους, ὅταν
τινάχτηκαν κι' οἱ τρεῖς τους κατακί-
τρινες καὶ γύρισαν τὸ κεφάλι τους
κατὰ τὴν πόρτα. Δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ κάνουν λάθος: κάποιος ἀνέβαινε
τὴ σκάλα. Γνώρισαν ἀμέσως τίνας
ἦταν τὰ βήματα καὶ κατάλαβαν πὼς
τὸ ὠραῖο τους ὄνειρο γκρεμιζόταν.

— «Η κυρία! είπε η Μπέκυ με πνιγμένη φωνή, αφήνοντας το γλυκό της να πέσει από το χέρι της.

— Ναι, βεβαίως η Σάρα πελιδνή. Η μίς Μιντσίν μάς άκουσε.

Απότομα η διευθύντρια άνοιξε την πόρτα. Ήταν κι' αυτή κίτρινη, μα από το θυμό της και οι ματιές της πήγαιναν από τα κατατρομαγμένα πρόσωπα των κοριτσιών στο στολισμένο τραπέζι και στα τελευταία χαρτάκια που καίγονταν ακόμη στη θερμάστρα.

— Είχα κάτι υποψίες, φώναξε, μα τέτοιο θράσος, στ' αλήθεια δεν το φανταζόμουν! Καλά το έλεγε η Λαβίνια!

— Όστε η Λαβίνια ήταν εκείνη που είχε ανακαλύψει το μυστικό τους και τις είχε μαρτυρήσει στη μίς Μιντσίν.

Η μίς Μιντσίν πήγε στη Μπέκυ και την μπάτισε για δεύτερη φορά.

— Αύριο θα φύγεις από δω μέσα, πρωί πρωί, είπε.

Η Σάρα έμενε ακίνητη και άσπρη σαν άγαλμα. Η Έρμινά αναλύθηκε σε δάκρυα.

— Ω, σās παρακαλώ μην τη διώχνετε, είπε. Η θεία μου μου έστειλε ένα δέμα και δίνανε μια μικρή διασκέδαση.

— Το βλέπω πολύ καλά, έκανε σαρκαστικά η μίς Μιντσίν. Και η πριγκήπισσα Σάρα είχε την πρωτοκαθεδρία.

Και γυρίζοντας προς τη Σάρα:

— Έσύ φταίς για όλα! φώναξε έξω φρενών. Στην Έρμινά δεν θαρχόταν ποτέ μια τέτοια ιδέα. Έσύ σόλτισες την κάμαρα με όλα αυτά τα παλιοκουρέλα. Μπέκυ! πήγαινε άμέσως στην κάμαρά σου.

Η Μπέκυ έφυγε τρέχοντας, κρύδοντας το πρόσωπό της στην ποδιά της.

— Όσο για σένα, συνέχισε η μίς Μιντσίν κοιτάζοντας τη Σάρα, για τιμωρία σου θα μείνης αύριο νηστική όλη την ημέρα.

— Και σήμερα έμεινα νηστική όλη την ημέρα, μίς Μιντσίν, απάντησε η Σάρα με σδυσμένη φωνή.

— Τόσο το καλύτερο! Θα το θυμάσαι περισσότερο καιρό. Τι κάθεσαι και με κοιτάς; Βάλε τα όλα πίσω στο κασσελάκι.

Καθώς τάλεγε αυτά το μάτι της έπεσε επάνω στα βιβλία της Έρμινας.

— Κι' έσύ είχες το θράσος να άνεβάσσης αυτά τα ώραία καινούργια βιβλία επάνω σε τούτη τη σοφίτα; Κατέβα γρήγορα και πέσε στο κρεβάτι σου. Αύριο θα μείνης κλεισμένη στην κάμαρά σου και θα γράψω

στον πατέρα σου. Τι θα έλεγε αν ήξερε πού βρίσκoουν άπόψε;

Κόπηκε ξαφνικά από ένα περίεργο και βαθύ βλέμμα που της έρριξε η Σάρα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε. Γιατί με κοιτάζεις έτσι;

Η φωνή της Σάρας δεν έδειξε ούτε αυθάδεια ούτε κακία. Ήταν ήρεμη και θλιμμένη.

— Σκεπτόμουν, είπε άργά, άργά, τι θα έλεγε ο δικός μου ο πατέρας αν ήξερε πού βρίσκομαι άπόψε.

— Όπως το πάθαινε συχνά όταν της αντιμιλούσε η Σάρα, η μίς Μιντσίν έχασε όλη την αυτοκυριαρχία της.

— Άρπαξε τη μικρή από τους ώμους και την ξετίναξε.

— Αυθαδεστάτη! φώναξε. Πώς τολμάς;...

— Έρριξε άνάκατα τα γλυκά και τα βιβλία μέσα στο κασσελάκι και τόβαλε στα χέρια της Έρμινας.

— Σ' άφήνω μόνη με τις σκέψεις σου! φώναξε της Σάρας. Πέσε άμέσως να κοιμηθής!

Και σπρώχνοντας και σκουντώντας τη δυστυχισμένη Έρμινά, έκλεισε την πόρτα πίσω της και η Σάρα βρέθηκε πάλι μοναχή της.

Το ώραίο όνειρο είχε τελειώσει. Μες στη θερμάστρα δεν βρίσκονταν πια παρά κάτι μαυρισμένα χαρτιά. Τα χρυσά σερβίτσια, τα δαντελλένια τραπεζομάντηλα και οι άνθινες γιρλάντες είχαν γίνει πάλι μαντήλια, τσιγαρόχαρτα και ψεύτικα λουλούδια πεταγμένα στο πάτωμα και τσαλαπατημένα. Οι καλεσμένοι είχαν φύγει και η φωταφία είχε σβύσει. Δεν έμενε πια παρά η Έμιλυ, που άκουμπισμένη στον τοίχο φαινόταν σαν να κοιτάζε κάτι πέραμακριά με τα όλοστρόγγυλα μάτια της.

Η Σάρα την πρόσεξε και με χέρια που έτρεμαν πήρε την κούκλα στην άγκαλιά της.

— Δεν έχει πια ούτε τραπέζια, ούτε βασιλοπούλες, Έμιλυ, είπε. Δεν άπέμειναν τώρα πια παρά μονάχα οι φυλακισμένοι της Βαστίλλης.

Κάθισε στη χαλασμένη πολυθρόνα κι' έκρυψε το κεφάλι της στα χέρια της.

— Τι θα γινόταν, αν αντί να σκεπάζω τα μάτια της τα είχε σηκώσει κατά το φεγγίτη; Δεν ξέρω; Ίσως τότε το τέλος αυτού του κεφαλαίου να ήταν ολότελα διαφορετικό. Γιατί αν η Σάρα είχε σηκώσει τα μάτια της, θα έβλεπε πίσω από το τζάμι τη μελαψή μορφή που τόσον καιρό τώρα παρακολουθούσε άπ' εκεί την έρημη και δυστυχισμένη ζωή της.

Μα η Σάρα δεν κουνήθηκε. Έμεινε

νε πολλήν ώρα με το κεφάλι άκούμπισμένο στα γόνατά της, όπως έκανε πάντα όταν προσπαθούσε ν' άντιμετωπίση με γενναϊότητα μια καινούργια δοκιμασία. Τέλος σηκώθηκε και τράβηξε κατά το κρεβάτι της.

— Άπόψε δεν μπορώ να φαντασθώ πια τίποτε άλλο, είπε. Ίσως, αν άποκοιμηθώ, να έρθη ένα όνειρο και να μου παρουσιάση αυτό δτι δεν μπορεί να πλάση ή φαντασία μου.

— Ένοιωθε ξαφνικά τέτοια εξάντληση—Ίσως έπειδή ήταν τόσες ώρες νηστική—ώστε έπεσε στο κρεβάτι μισολιπόθυμη.

— Άς φαντασθώ, είπε, καταβάλλοντας μια τελευταία ήρωϊκή προσπάθεια, άς φαντασθώ δτι στη σόμπα είναι αναμμένη μια ώραία φωτιά, δτι μπροστά στη φωτιά ύπάρχει μια αναπαυτική πολυθρόνα κι' ένα τραπέζάκι όπου... όπου βρίσκεται σερβιρισμένο ένα τσάι που άχνίζει. Κι' άς φαντασθώ ακόμη, εξακολούθησε καθώς σκεπαζόταν με την τριμμένη κουβέρτα της, άς φαντασθώ πως είμαι ξαπλωμένη σ' ένα μαλακό κρεβάτι με άφράτες ζεστές κουβέρτες και άκμα.

— Άς φαντασθώ...

Κι' αυτή ή μεγάλη και άδάσταχτη εξάντληση ήταν γι' αυτήν εθιγική, γιατί το άλλο λεπτό τα μάτια της είχαν κλείσει και την κυρίευσε βαθύτατος ύπνος.

Πόσην ώρα κοιμήθηκε; Δεν είχε ιδέα. Μα κοιμήθηκε τόσο βαθειά, πού και ολόκληρη ή οικογένεια Τυροφαγά ακόμη αν είχε βγει κι' είχε στήσει το χοροποδητό μέσα στην σοφίτα της, ή Σάρα δεν θα ξυπνούσε.

— Όταν ξύπνησε δεν σχημάτισε την έντύπωση πως την έδγαλε από τον ύπνο της καμμιά έξωτερική άφορμή. Κι' όμως την είχε φέρει στην πραγματικότητα ένας κρότος άληθινός—ο κρότος που έκανε ο φεγγίτης καθώς έκλεινε πίσω από μια λευκή μορφή που βγήκε άθόρυβα στα κεραμίδια.

Η Σάρα δεν άνοιξε τα μάτια της άπό την πρώτη στιγμή. Ένοιωθε άκόμη μεγάλη νύστα και, παράξενο πράγμα, ένοιωθε μια γλυκειά ζέστη να την κυριεύη, τόσο πού της φαινόταν δτι δεν είχε στ' αλήθεια ξυπνήσει. Στο όνειρό της, μονάχα στο όνειρό της θα ήταν δυνατόν να αίσθάνεται τον έαυτό της τόσο εύχάριστα.

— Τι ώραίο όνειρο! μουρμούρισε. Τι ώραία ζέστη πού κάνει. Δεν... δεν θα ήθελα να ξυπνήσω.

Στ' αλήθεια, δεν μπορούσε νάναι παρά ένα όνειρο. Της φαινόταν πως

ήταν σκεπασμένη με έλαφρά και ζεστά σκεπάσματα. Τα ένοιωθε αυτά τα σκεπάσματα και, καθώς άπλωσε το χέρι της, τα άάχτυλά της πασπάτεψαν σαν ένα πάπλωμα πουπουλένιο ντυμένο με άτλάζι. —Ω, δεν έπρεπε να κουνηθώ για να μη διαλυθώ το όνειρο!

Μα αυτό ήταν πάνω άπό τις δυνατότητες της. Ήταν και κάτι άλλο πού την άνάγκαζε ν' άνοίξη τα μάτια.

— Ένοιωθε σαν ένα φως να πέφτη στο πρόσωπό της κι' άκουγε ένα κρότο, τον κρότο πού κάνει μια φωτιά πού τρίζει και σπιθοβολεί.

—Ω ξυπνάω! σκέφθηκε μ' άπελπισία. Άχ, δεν μπορώ να κάνω άλλοιώς!

— Άθελά της τα μάτια της άνοιξαν και τότε χαμογέλασε, γιατί είδε κάτι πού δεν είχε ξαναδεί ποτέ της άπό τότε πού ζούσε στη σοφίτα και πού δεν θα ξανάδλεπε βέβαια ποτέ πια.

— Δεν ξύπνησα, έκανε άκουμπώντας στον άγκώνα της και κοιτάζοντας ολόγυρά της. Το όνειρό μου εξακολουθεί.

Ήταν άπόλυτα βέβαιη πως όνειρευόταν, γιατί αυτά πού έδλεπε δεν μπορούσε νάναι πραγματικά.

Γιατί να τί έδλεπε: Στη θερμάστρα έκαιγε μια λαμπρή φωτιά, στο πάτωμα ήταν στρωμένο ένα παχύ κόκκινο χαλί. Μπρος στη φωτιά μια πολυθρόνισα άπ' αυτές πού κλείνουν, άνοικτη και σκεπασμένη με δυο μαξιλάρια δίπλα στην πολυθρόνα ένα όμοιο τραπέζάκι μ' ένα λευκό τραπεζομάντηλο. Έπάνω σ' αυτό ένα πλήθος πιάτα σκεπασμένα, ένα φλυτζάνι με το πιατάκι του και μια τσαγιέρα έπάνω στο κρεβάτι της ήταν ριγμένα άφθονα καινούργια μάλλινα σκεπάσματα κι' ένα μεταξωτό πάπλωμα. Στα πόδια του κρεβατιού μια ρόμπα άπό χνουδάτη φανέλλα κι' ένα ζευγάρι όμοια παντοφλάκια. Κι' όλα αυτά φωτίζονταν με ένα γλυκό φως, γιατί επάνω στο τραπέζάκι ήταν βαλμένη μια ώραϊοτατη λάμπα με τριανταφυλλι άμπαλούρι.

Η Σάρα εξακολουθούσε να τα κοιτάζει όλα αυτά στηριγμένη πάντα στον άγκώνα της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Το όνειρο δεν χάνεται, έλεγε,

ω, ποτέ μου δεν ξαναείδα παρόμοιο όνειρο.

Δεν τολμούσε να σηκωθώ. Τέλος, πετάγοντας τα σκεπάσματά της, πάτησε το πόδι της κάτω.

— Όνειρεύομαι πως σηκώνομαι! είπε.

Η λάμψη της φωτιάς την τράβηξε. Γονάτισε μπρος στη σόμπα και άπλωσε τα χέρια της τόσο κοντά

γραμμένα αυτά τα λόγια: «Για το κοριτσάκι της σοφίτας. Ένας φίλος».

Τα λόγια αυτά έκαναν τη Σάρα να ξεσπάση σε λυγμούς.

— Έχω ένα φίλο, έκανε μες στα κλάμματά της. Δεν ξέρω ποιός είναι, μα ξέρω πως κάποιος με συλλογίζεται!

Πήρε το κερί στα χέρια και πατώντας στις μύτες των ποδιών πέρασε στην κάμαρα της Μπέκυ. Στάθηκε μπρος στο κρεβάτι της.

— Μπέκυ, Μπέκυ! έκανε. Έύπνησε!

— Όταν ή Μπέκυ, με το πρόσωπό της πασσαλειμένο ακόμη άπό μουντζούρες κι' άπό δάκρυα, άνοιξε τα μάτια της, είδε μπροστά της μια μικρή μορφή τυλιγμένη σε μια πολυτελέστατη κόκκινη ρόμπα. Ένα άκτινοόλο πρόσωπο την κοιτάζε. Η πριγκήπισσα Σάρα στεκόταν πάνω άπ' το κεφάλι της με το αναμμένο κερί στο χέρι.

— Έλα, της έλεγε. Έλα, Μπέκυ, κάνε γρήγορα.

Η Μπέκυ τα είχε χάσει τόσο πολύ, πού δεν μπορούσε ν' άρθρώση λέξη. Σηκώθηκε και με γουρλωμένα μάτια και άνοιχτό το στόμα άκολούθησε τη Σάρα στην κάμαρά της.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΜΑΤΗ

— Ο Γιάννης ο Άκαμάτης, φτωχός και πεινασμένος, ήταν έσπλωμένος κάτω από μια σκιά, πούγγερναν τα κλαδιά της πολυκαρπια, βαριά.

Και, δίχως να σαλέψη, πάνω του κρεμασμένα, τα σκα μελωμένα λαιμαργός τή θωρεί... μα δεν τούρχεται ή σκέψη στο δέντρο ν' άνεβή.

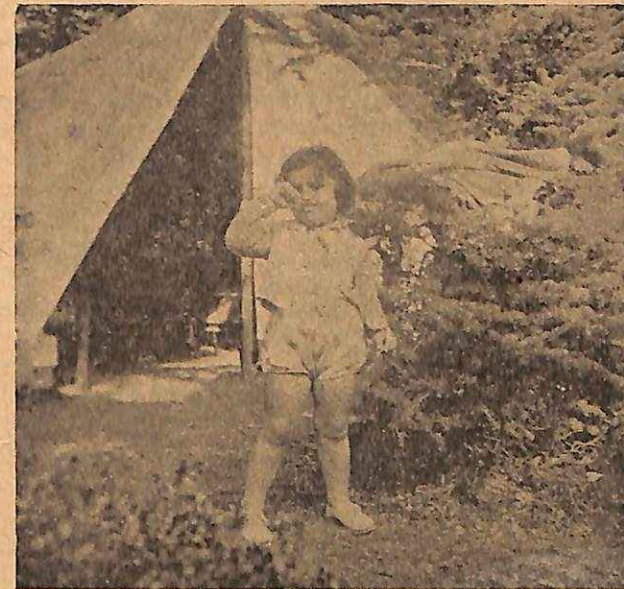
Εάφνου ένα σκα σιέται στο φύσημα του άέρα, πέφτει, κυλάει πού πέρα... κι' ο Γιάννης, τότε πού, έβουλος συλλογίζεται κοιτάζοντας μακριά:

— «Άχ! νάναν να ξανοίξω κάποιον, να με βοηθήση νάρθει να ξεφλουδίση το σκα το γλυκό... το στόμα μου ν' άνοίξω και νάν το χάψω εγώ!»

(1940)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στην κατασκήνωση της Πάρνηθος
Άνεκρινώθη άπό τον Κόμητα Μοντεχρίστο

στη φωτιά, πού ή πύρα την έκανε να τα τραβήξη πίσω.

— Αν ήταν όνειρο δεν θα μ' έκαιγε ή φωτιά, είπε δυνατά. Πήγε κοντά στο τραπέζάκι κι' άρχισε να πιάνη ένα ένα τα πιάτα, την τσαγιέρα, το φλυτζάνι. Γύρισε πίσω στο κρεβάτι και χάιδεψε τις κουβέρτες. Πήρε στα χέρια της τη ρόμπα και την άκουμπησε στο μάγουλό της.

— Τι ζεστό και τί άπαλό πού είναι! έκανε με φωνή πού την επνιγε ή συγκίνηση. Κι' είναι άληθινό!

— Όλα είναι άληθινά!

Έρριξε τη ρόμπα στην πλάτη της και έχωσε τα πόδια της στις παντόφλες.

— Όλα είναι άλήθεια, δεν όνειρεύομαι! φώναξε.

Γύρισε πάλι και κοιτάζε ολόγυρα και τότε πρόσεξε μια ολόκληρη στοίβα βιβλία, πού ήταν βαλμένη μπροστά στο τραπέζάκι. Άνοιξε το τελευταίο, αυτό πού βρίσκoταν άπάνω

άπάνω, και στην πρώτη σελίδα είδε

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΑΣΧΟΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΑΣ μίλησα τὴν ἄλλη φορά γιὰ τὴ «Σκύρο» καὶ σὰς ἔδειξα τί ἔχει κάμει ἡ κ. Νίκη Πέρδικα γιὰ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ νησάκι τοῦ Αἰγαίου. Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσε καθέννας—συλλογίζομαι τώρα—νὰ πάρῃ παράδειγμα καὶ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο γι' ἄλλα νησιά, γι' ἄλλες πόλεις, γι' ἄλλα χωριά τῆς Ἑλλάδας; Κι' ἴσα-ἴσα αὐτὲς τίς ἡμέρες, μιὰ καλὴ Διαπασοπούλα, ἡ Δευκὴ Καμέλια, μοῦ ἔλεγε πὼς ἔχει καταρτίσει μιὰ συλλογὴ δημοτικῶν τραγουδιῶν τῆς πατρίδας τῆς—εἶναι ἀπὸ τὴν Ἡλεία—ποὺ σκοπεῖ νὰ τὴν υποβάλῃ στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ πάρῃ κανένα λαογραφικὸ βραβεῖο. Γιατί ἡ Ἀκαδημία μας βραβεύει κάθε τόσο συλλογὴς δημοτικῶν τραγουδιῶν, παραμυθιῶν, μύθων, παροιμιῶν καὶ καθεξῆς, ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. σὰν γλωσσικά, ἡθογραφικά, ἱστορικά καὶ λογοτεχνικά δοκουμεντα, χρησιμώτατα στοὺς κάθε λογῆς μελετητές, γλωσσολόγους, λεξικογράφους, ἱστορικούς, λογοτέχνες. Ἀλήθεια, σὲ πόσα πράγματα μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ μιὰ συλλογὴ δημοτικῶν τραγουδιῶν, ποὺ κι' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι κάτι ὠραῖο!

Σὰς εἶπα τὴν ἄλλη φορά, πὼς ἔνα μεγάλο μέρος τοῦ βιβλίου τῆς κ. Πέρδικα τὸ ἀποτελοῦν τὰ σκυριανὰ δημοτικὰ τραγούδια, μιὰ συλλογὴ ποὺ τὴ βράδευσε κι' ἡ Ἀκαδημία. Καὶ νὰ ἀκριβῶς τί θὰ μπορούσε καθέννας νὰ κάμῃ γιὰ τὴν πατρίδα του, ἢ γι' ἄλλη χώρα ὅπου τυχαίνει νὰ κατοικῇ, νὰ πηγαίῃ συχνά, νὰ τὴ γνωρίσῃ, νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ μαζέψῃ, νὰ περιώσῃ τὰ δημοτικὰ, τὰ λαϊκά τῆς τραγούδια, ὅπως κι' ἡ Δευκὴ Καμέλια τῆς Ἡλείας. Εἶναι μιὰ ἐργασία ποὺ δὲν γίνεται βέβαια σὲ μιὰ ἡμέρα· θέλει καιρὸς, ἐπιμονὴ κι' ὑπομονή, πρέπει νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανένας καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἀσχολία. Ἀλλὰ εἶναι ὠραία, εὐχάριστη, χρήσιμη καὶ καθόλου δύσκολη. Δὲν ἀπαιτεῖ πολλὰς γνώσεις, πολλὰ βοηθήματα, μεγάλῃ μελέτῃ. Γιὰ νὰ χῇ κανένας μιὰ ἰδέα, φτάνει νὰ διαβάσῃ μερικὲς τέτοιες συλλογές—κι' ὁπάρχουν ἀπειρες τυπωμένες—καὶ νὰ μάθῃ τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας ποὺ συνοψίζεται σὲ λίγους κανόνες.

Τὰ τραγούδια π. χ. πρέπει νὰ τὰ κοῦν ἀπὸ γέροντες ἢ γριεὲς τοῦ τόπου, καὶ νὰ τὰ γράφῃ ἀκριβῶς ὅπως τὰ

λένε αὐτοί, χωρὶς νὰλλάξῃ, νὰφαιρῇ ἢ νὰ προσθέτῃ τίποτα· ἐπομένως οὐτε νὰ διορθώῃ τὴ γλώσσα ἢ τὴ στιχοιργία, ὅπου τοῦ φαίνεται λαογραφία. Ἐνα τραγούδι ποὺ ἔνας στὸν τόπο τὸ λέει ἔτσι κι' ἄλλος ἄλλοιῶς, ὁ συλλέκτης πρέπει νὰ τὸ γράφῃ καὶ μὲ τοὺς δυὸ τρόπους—κάποτε εἶναι καὶ περισσότεροι—δηλαδή κάθε τραγούδι νὰ τὸ ἔχῃ στὴ συλλογὴ μὲ τίς παραλλαγές του. Στὸ τέλος νὰ κάμῃ κι' ἕνα γλωσσάριο ἢ λεξιλόγιο, καὶ νὰ ἐξηγῇ μὲ κοινὲς δημοτικὲς λέξεις τίς ἰδιωματικὲς τοῦ τόπου. Ἀλλὰ προπάντων πρέπει νὰποδίδῃ πιστότατα τὴν προφορὰ. Τότε ἔχει ἐπιστημονικὴ ἀξία ἡ συλλογὴ, τότε χρησιμεύει πολὺ στοὺς γλωσσολόγους. Στὴ Σκύρο π. χ. τὰ κέ, κί τὰ προφέρουν τσέ, τσί, καὶ τὸ ν τὸν ρημάτων τὸ κάνουν ου. Καὶ νὰ πῶς ἡ κ. Πέρδικα γράφει στὸ βιβλίο τῆς ἕνα σκυριανὸ τραγούδι:

— Ὡ τσερά Μαμάθαινα,
γύρισ' ἀντράς σου ἀπ' τὸ μύλο!
— Τσαί σὰ γύρισε τσαί τί;
Ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ!
Τὰ παπούτσια μου χαλῶ
Τὸ χορὸ δὲ παρατῶ κτλ.

Αὐτὸ, στὴν κοινὴ δημοτικὴ, μεταγράφεται ἔτσι:

— Ὡ κερά (ἢ κυρά) Μαμάθαινα,
Γύρισ' ὁ ἀντράς σου ἀπ' τὸ μύλο!
— Καὶ σὰ γύρισε καὶ τί;
Ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
Τὰ παπούτσια μου χαλῶ,
Τὸ χορὸ δὲν παρατῶ.

Στὴ Χαλκιδικὴ οἱ διαφορὲς εἶναι μεγαλύτερες. Νά, ἕνα τραγούδι ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Β. Κυπαρίσση «Τραγούδια τῆς Χαλκιδικῆς», ποὺ βγήκε τελευταῖα στὴ Θεσσαλονίκη:

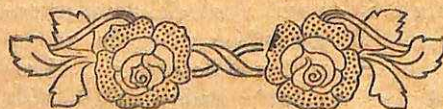
Κυρά μου, τὰ παιδάκια σου
Θεὸς νὰ σ' τὰ χαρίσῃ,
νὰ σ' τῆσιν ἀσπρὸν γλάμπουρο
στὴ μέση στὴν αὐλὴ σου,
νὰ χαίρουντι οἱ φίλοι σου,
νὰ σκάνουν οἱ γι' οὐχτοί σου.

Δηλαδή:

Κυρά μου, τὰ παιδάκια σου
Θεὸς νὰ σ' τὰ χαρίσῃ,
νὰ σ' τῆσιν ἀσπρὸ φλάμπουρο
στὴ μέση στὴν αὐλὴ σου,
νὰ χαίρουνται οἱ φίλοι σου,
νὰ σκάνουν οἱ ἔχθροί σου.

Κι' ἡ δ. Γεωργία Ταρσοῦλη καταγίνεται πολὺ μὲ τὴ λαογραφία. Ἐργάζεται μάλιστα στὸ Λαογραφικὸ Ἀρχεῖο τοῦ Κράτους, ποὺ ὑπάγεται στὴν Ἀκαδημία, καὶ πέρσιν ποὺ πῆγε στὴν πατρίδα τῆς Κορώνη, ἔφερε μιὰ θαυμάσια συλλογὴ ἀπὸ 400 κορωνιώτικα ἀνέκδοτα τραγούδια.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ, ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΩΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Σκηνὴ 6.

(Ἡ Μαργαρώ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδὸ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει ἡ Φούλα· δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴ Μαργαρώ, πέφτει ἀπάνω της).

Φούλα. — Ὡ! παρντόν!

Μαργαρώ, ὀπισθοχωρεῖ, δὲν ξέρει δι πῶς τῆς ἔρχεται ἡ Ρούλα, πέφτει ἀπάνω της. Μιμεῖται τὴ φωνὴ καὶ τὸν τρόπο τῆς Φούλας. — Ὡ! παρντόν!

Φούλα, θυμωμένη κωμικοποιεῖ τὸν τρόπο τῆς Μαργαρώς. — Ὡ! παρντόν!

Ρούλα, κωμικοποιεῖ ἀκόμη περισσότερο. — Ὡ! παρντόν!

Μαργαρώ, σιὸ μεταξὺ ἔχει στρέψει τὰ νῶτα καὶ προχωρεῖ κανονικὰ πρὸς τὴν ἐξοδὸ.

Ρούλα καὶ Φούλα, προχωροῦν θυμωμένες σιὸ τραπέζι, ὅπου τὰ ἐργόχειρά τους.

Μαργαρώ, μόνη τῆς, μὲ καμάρι, λέει, πρὶν βγεῖ. — Μπράβο μου. Τὸ εἶπα τὸ παρντόν, ἴδια κι' ἀπαράλλακτα σὰν κι' ἐκεῖνες. Τρόπος λέει, πφφ... (Φεύγει).

Σκηνὴ 7.

Ρούλα. — Παρντόν! (Μὲ ἀγανάκτηση). Τὸ εἶπε.

Φούλα, τὴν διακόπτει. — Τὸ εἶπε ἴδια κι' ἀπαράλλακτα σὰν καὶ μὰς.

Ρούλα. — Κάνει ὅ,τι κάνουμε.

Φούλα. — Λέει ὅ,τι λέμε.

Ρούλα. — Εἶναι μῖμος.

Φούλα. — Εἶναι μαῖμοσ.

Ρούλα. — Μπλέξαμε.

Φούλα, μὲ ἀπόφαση. — Νά ξεμπλέξουμε.

Ρούλα. — Πῶς;

Φούλα. — Πῶς! Πῶς; Θὰ μιλάμε ἔτσι, θὰ μιλάμε κάτι τόσο δύσκολα λόγια, ποὺ δὲ θὰ μπορεῖ νὰ τὰ πῇ. Καὶ θὰ ἔχουμε τέτοιους τρόπους δύσκολους, ποὺ δὲ θὰ μπορεῖ νὰ τοὺς κάνει. Θὰ γίνουμε δηλαδή μοντέρνες.

Ρούλα. — Σὰν τὴ θεία Λιλή;

Φούλα. — Ναί, σὰν τὴ θεία Λιλή, γιατί τρομάζεις;

Σκηνὴ 8.

Μαργαρώ, (μπαίνει μ' ἕνα δίσκο μὲ τὸ ἀπογευματινὸ, προχωρεῖ σιὸ τραπέζι τῆς μέσης).

Ρούλα καὶ Φούλα, (μὲ τὴν

βλέπουν, ἀλλάζουν ἀμέσως σιάση καὶ ὕφος).

Φούλα, παίρνει μὲ νωχέλεια τὴ δαχτυλήθρα, λέει ἀργὰ καὶ τραγουδιά. — Ἀγαπητή μου, ὀρίστε τὴ δαχτυλήθρα σου.

Ρούλα, μὲ τὴν ἴδια φωνή. — Ἀγαπητή μου, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ δαχτυλήθρα μου.

Μαργαρώ, κοιτάζει προσεκτικὰ τὰ κορίτσια. Μιμεῖται τὴν κίνηση καὶ τὴ φωνή τους. — Ἀγαπητές μου, ὀρίστε τὸ καρπούζι σας, ἀγαπητές μου ὀρίστε τὸ ψωμοτύρι σας. (Παίρνει τὸ δίσκο καὶ φεύγει μεγαλοπρεπῆς).

Σκηνὴ 9.

Ρούλα καὶ Φούλα, ἀλληλοκοιτάζονται μὲ ἐκπληξή.

Ρούλα, ἀπογοητευμένη. — Μπά! Δὲ θὰ καταφέρουμε τίποτα μ' αὐτὴν.

Φούλα, μὲ ἐξαγνῇ. — Τίποτα! Ἐ, βέβαια, ὅταν δὲν ξέρεις ἐσὺ νὰ μιλήσῃς σὰν τὴ θεία Λιλή. Ἀγαπητή μου! Λέει ποτὲ ἡ θεία Λιλή ἀγαπητή μου; Μὰ σέρ, λένε στὰ σαλόνια.

Ρούλα, δειλά. — Ἐσὺ τὸ πρωτοεῖπες. Ἐγὼ τὸ ξαναεῖπα.

Φούλα. — Ἐ, καλὰ τώρα, θὰ μάλωσουμε;

Ρούλα. — Μὰ ἡ θεία Λιλή λέει κι' ἄλλα γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ.

Φούλα, ἀποφασιστικῇ. — Ἐ, θὰ λέμε καὶ μεῖς.

Ρούλα. — Μὰ δὲν ξέρουμε.

Φούλα. — Ἐ, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρουμε; Δὲν ἀκοῦς τὸ μπαμπὰ ποὺ λέει πὼς ὁ διευθυντὴς του εἶναι ἀγράμματος; Σκέψου, διευθυντὴς καὶ νὰ μὴ ξέρει τὸ α, βι, γα, δέ. Ντροπὴ του. Ὅχι ἐμεῖς δὲν ξέρουμε γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ.

Σκηνὴ 10.

Μαργαρώ, μπαίνει κρατώντας ἕνα πιάτο. Ἐχει πάντοτε ἀβρόντες τρόπους. — Ὡ, παρντόν. Ἀγαπητές μου, ὀρίστε ἕνα κουλουράκι, ποὺ μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ φούρνο. Σὰς τὸ στέλνει ἡ μαγειρίσσα νὰ τὸ δοκιμάσετε. (Φεύγει μεγαλοπρεπῆς).

Σκηνὴ 11.

Ρούλα, ἀποκαρδιωμένη. — Ὅ-ρίστε, βγάλτα πέρα μαζί της.

Φούλα. — Τὴν ἀναίσχυντη!

Ρούλα καὶ Φούλα, σηκώνονται, πλησιάζουν σιὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζουν νὰ τρώνε σιωπηλὰ καὶ σκεπτικῆς.

Σκηνὴ 12.

Μαργαρώ, μπαίνει μ' ἕνα βελονάκι κι' ἕνα κουβάρι. Μιμεῖται πάλιν

τὰ τὰ κορίτσια. — Ἀγαπητές μου, ὦ, παρντόν! Μὲ ἔστειλε ἡ κυρία νὰ φιάξω τώρα, λέει, τὴ δαντέλλα. (Κάθεται προσὰ σιὸ τραπέζι. Ἡ Μαργαρώ βρίσκεται πολὺ μπροστὰ σιὸ σκηνή. Τὰ κορίτσια σιὸ ἀντίθετο ἄκρο. Οἱ θεαταὶ βλέπουν καὶ τὴ Μαργαρώ καὶ τὰ κορίτσια. Ἀλλὰ οὔτε ἡ Μαργαρώ βλέπει τὰ κορίτσια, οὔτε τὰ κορίτσια τὴ Μαργαρώ. Γιατί τὰ κορίτσια κάθονται σὲ καρέκλες, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ κάμω σιὸ πάτωμα).

Ρούλα καὶ Φούλα, (τρώνε).

Μαργαρώ, πλέκει.

Φούλα, μὲ φωνὴ ἀβρόν, τραγουδιστῇ. Μὰ σέρ, ἡ λὰ νταντέλ δὲν εἶναι πιά τῆς λὰ μόντ.

Ρούλα. — Νό, νό, νό.

Μαργαρώ, σιγανὰ. — Μιλάνε γαλλικὰ. Γιὰ δαντέλλες λένε καὶ γιὰ μὸδες. (Προφρονητικὰ). Τὰ κατὰ λαβὰ δλα. (Μὲ καμάρι). Δηλαδή ξέ-

ρω καὶ γαλλικά. (Μὲ ἐκπληξή). Εἰ-δες ἐκεῖ!

Φούλα. — Λὰ μόντ εἶναι λὰ ρόμπ χωρίς νταντέλ...

Ρούλα. — Οὐί, οὐί, οὐί...

Μαργαρώ, σιγανὰ. — Μπά! Τί εὐκολὰ ποὺ εἶναι τὰ γαλλικά. Νὰ προσπαθήσῃς, λέει ἡ θεία, ν' ἀρπάξῃς καὶ καμπόσα γαλλικά. Οἱ τγανητές πατάτες εἶναι πιδ δύσκολες.

Φούλα, σκέπτεται σιὸ μεταξὺ. Μὲ ἀπόφαση. — Μὰ σέρ, οἱ τομάτ εἶναι φέτος πολὺ... (σκέπτεται) ρούζ!

Ρούλα. — Οὐί, οὐί, οὐί.

Μαργαρώ, σιγανὰ. — Ρούζ; Ρούζ εἶναι τὸ κοκκινάδι ποὺ βάζουν οἱ κυρίες. Ποῦ πᾶ νὰ πῇ, οἱ τομάτες εἶναι πολὺ κοκκινάδι. Ἀ, κατὰλαβα. Εἶναι κόκκινες, θέλει νὰ πῇ. Μὴ χειρότερα! Καὶ πότε ἦταν κίτρινες;

(Ἀκολουθεῖ)

IPΣIM

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

8.

Τέτοια παιχνίδια ἔπαιξε πολλὰ ὁ ἀόρατος Φλωράκης στὶς ὑπασπίστοις, καὶ γελοῦσε ἀπὸ μέσα του μὲ τὴν ἀπορία καὶ τὴν ἐκπληξή τους. Ὅταν, παραδείγματος χάριν, δυὸ ἔπαιζαν τόπι κι' ἡ μιὰ τὸ πετοῦσε σιὸν ἄλλη, ἔμπαινε σιὸ μέση, τὸ ἄρπαζε αὐτὸς καὶ τὸ τόπι γινόταν ἀφαντο. Ἡ ὅταν ἔπαινε μιὰ νὰ παίξῃ κι' ἄφινε τὴν κιθάρα τῆς σιὸ γόνατά της, τὴν ἔχανε σιὸ στιγμὴ, γιατί ἐπλησίαζε σιγὰ-σιγὰ καὶ τῆς τὴν ἔπαινε ὁ Φλωράκης...

Ἀλλὰ τὸ καλύτερο τὸ ἔκαμε σιὸ τέλος. Ὅταν ἡ βασιλοπούλα Χαριτίνη εἶπε πὼς ἦταν ὦρα νὰποσουθῶν στὶς κάμαρές τους, μιὰ-μιὰ ὑπασπίστοια τὴν ἐπλησίαζε, ὑποκλινόνταν μπροστὰ τῆς καὶ τῆς φιλοῦσε τὸ χεῖρ. Ἀέφανα, ἡ βασιλοπούλα αἰσθάνθηκε ἕνα φίλ σιὸ ἀπλωμένο τῆς χεῖρ, χωρίς νὰ βλέπῃ μπροστὰ τῆς καμμιὰ ὑπασπίστοια, οὔτε ἄλλον κανένα.

— Ἀ, φωνάζει, ποῖα μὲ φίλησε τώρα;

Κοιτάχτηκαν μὲ ἀπορία:

— Καμμιὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶπα. Ἡ Μύρτα πλησίαζε νὰ σὰς φιλήσῃ.

— Θὰ σὰς φάνηκε, εἶπε κάποια.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου, εἶπε ἡ βασιλοπούλα αἰσθάνθηκα πραγματικῶς σιὸ χεῖρ ποὺ ἕνα φίλ, κι' ἦταν μάλιστα τ' ὠραϊότερο ἀπ' ὅλα!

Ὁ Φλωράκης, ἀκούγοντας αὐτὰ, δὲν μπόρεσε πιά νὰ βαστάῃ: Ἐβγαλε τὸ ρόδο ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ τότε τὸν εἶδαν κι' ἡ βασιλοπούλα κι' οἱ ὑπασπίστοιες ὅλες. Φαντασθῆτε πιά τὴν ἐκπληξή τους! Κι' ἐκεῖνος, σκυφτὸς μπροστὰ σιὸ βασιλοπούλα, τὴ χαιρετοῦσε χαμογελώντας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

λισσαν *Νεφερίτι, Παράξενην Μικρού-
λαν, Χαράν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26
Σεπτεμβρίου ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρίου 1940.

565. Δεξιόγριφος

Ἐπίρρημα συχνότατο
Τὸ ἀκολουθεῖ σημείο
Τῆς στίξεως· κ' εὐμάθεια,
Ὡραία, πλούσια ζωή,
Ποῦ τὴ φθοροῦνε οἱ φτωχοί,
Κάνουν μαζί τὰ δύο.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

566. Στοιχειοτονόγριφος

Ἀκούει λόγους, θέατρο,
Διαλέξεις, μουσική...
Μ' ἂν λείπη τὸ κεφάλι του
Κι' ὁ τόνος ἀνεβῇ,
Σὲ χώρα βλέπεις κάτοικο
Γνωστή, βαλκανική.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

567. Μεταγραμματισμός.

Βγάξω Ἦτα, βάξω Ἰῶτα,
Κι' ἀπὸ ἀγώνισμα σκληρό,
Βάρβαρο, ποῦ ἦταν πρῶτα,
Ἐχῶ ἐπίρρημα κοινό.

Ἀσπρὸ Κουνελάκι

568. Παλαιὸν Αἶνιγμα

Μὲ λαμβάνουν εἰς τὴν μάχην
Καὶ μὲ ἔχουν καυχήμα των.
Εἰς τὸ ἥμισυ μου ὅμως
Θάπτονται τὰ λείψανά των.

Κατακτητής

569. Τρίγωνον ἐξ ἐπταπλοῦ Στοιχειο- γρίφου

1.*****	1. Ποτάμι ἑλληνικό,
2.*****	Τοῦ παίρνω τὸ κεφάλι
3.*****	2. Καὶ πόλιν ξεπροβάλλει.
4.*****	Ἀκέφαλήν κ' αὐτή,
5.*****	3. Νά, αἰσθημα κακό,
6.***	4. Ποῦ ἐπίθετο τὸ κάνω,
7.*	Τὸ πρῶτο σάν τοῦ βγάνω.

Ἰδία τὸ μετατρέπω

5. Κι' ἀντωνυμία βλέπω,
- Ποῦ δίχως τὸ κεφάλι,
6. Μᾶς κάνει ἀμέσως, ἄλλη,
- Ποῦ ἂν χωριστῇ στὰ δύο,
7. Νά καὶ τό... τελικό.

Ἄγις

570. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

8 4 3 1 7 + - × : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ
τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντε-
θοῦν τὰριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε
τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων
πράξεων νὰ εἶναι 0.

Ἀσπρὸς Γλάρος

571-576. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—
τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶ-
την, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον
εἰς τὴν τρίτην, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

- 1, Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2, Δέν-
δρον διακοσμητικόν 3, Χώρα τῆς Πε-
λοποννήσου 4, Μεγάλη νῆσος τοῦ Ἰο-
νίου 5, Κακόν, τιμωρεῖται 6, Ἡμέρα.

Κατακτητής

577. Γρίφος

ο ο
ο ο
πρ' : : ὧ Κῶς
ο ο
ο ο

Κατακτητής

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

377. Σηπία (σύ, ποία).—378 Κεραμίδι
(κῆ, Ρᾶ, μί, δι).—379. Ἀριστος - Ἀριό-
στος.—380. Ὀχλος - λόχος.

381.

Α
ΜΙΑ
ΒΡΟΧΗ
ΟΘΕΛΛΟΣ
ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ
ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΣ

382. ΘΕΡΜΑ-ΪΚΟΣ (ἔρμα, ροιά, Μάι-
ος, ἀκακία, Ἰρμα, κόσμος, ὄρθρος,
Σέρραι).—383. Σουεξ (ΣΟΥ ἔζησε...)
—384. ΠΑΤΡΑΙ (Παρίσιοι, ΜΑλέας,
ἄρτος, Πύρρος, Εὐσταθίος, Τάμεσις).
—385. Τὰ σπουδαῖα μελέτα.—386. Μ' ἔ-
να συμπάρο δυὸ τρυγόνια (μ' ἐν α, ε,
μπᾶ, ρῶ, δυὸ τρι, γωνία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 795]

Πρωτοπαίνοντας στήν κίνηση τῆς Δια-
πλάσεως, χαιρετῶ ὁλους-ες.

Μαρία Ἀντουανέττα

[Μ' — 796]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὁλους καὶ ὄλες. Δ)σις :
Ἀνίθα Ἰωάνναν Ἀναστασοπούλου, ὁδὸς
Βαρβάκη 3, Ἀθήνας (7) διὰ :

Μαρία Ἀντουανέττα

[Μ' — 797]

Ὀλυμπιονίκη, τὰ ἔμαθες τὰ νέα ; Ἔμα-
στε γείτονες. Ἄν θέλῃς ἀλληλογρα-
φοῦμε. Στείλε πρῶτος.

Μαρία Ἀντουανέττα

[Μ' — 798]

Σιδηροῦν Προσωπεῖον, εἰσαι ὁ Στέφανος
Παρασκευάπουλος. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

Μαρία Ἀντουανέττα

[Μ' — 799]

Ἰδεῶδες, τὸ ἀρνοῦμαι κ' ἄς λές ὁ, τι θέ-
λεις ἀπ' τὸ θυμὸ σου. Μήπως νό-
μισες ὅτι μοῦ μεταφράζουν καὶ μένα τὰ
πεζοτράγουδα ; ... ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 800]

Ἰππότη Λαγκαρντέρ, μοῦ φαίνεται ὅτι
τῶχεις ἤδη παραδώσει τὸ πνεῦμα σου.
Ἰδὲ (Μ'—757). Καὶ ὁμως σοῦ χρειάζον-
ται ἀρκετὰ ... λακτίσματα.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' — 801]

Μεῖς Ἦνη, ἔχε λιγώτερα νεῦρα ! Τί
γίνεται ἡ Τόμπολα ; — Ἀδολάρ

[Μ' — 802]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἔλαβε ; Προ-
σοχή ! Ἀλλαγὴ διεύθυνσός : Κύριον
Γεώρ. Πρέσβελον (διὰ Β. Α.) Ναυπλίου.

Βασιλίδης Ἀετός

[Μ' — 803]

Βοσκοπούλα, καλὴ πρόσοδο. Μικρὲ Ἀε-
ροπόρε, τετραδιάκι ἔστειλα περιμέ-
νω. Στ. Κάβε, ἔλαβα, διεύθυνσόν σου ; ;
Στ. Πύργε, Γεφύρι, ἔγραψα, περιμένω.
Νεφέλη

[Μ' — 804]

Ὅσα Διαπλάσπουλα ἐπηγαίνετε στὸ
ιδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριον «Λαζαρο-
πούλου» - Χαροκόπου - ἄς μοῦ γράψουν
(Μ'—22) θ' ἀνταμειφθῆτε,

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 805]

Καπετάν Κεραυνέ, εἶμαι ὁ Κορσικανός
ὁ ἔχων τὸν Ταβγερτον πατρίδα.

Βοναπάρτης

[Μ' — 806]

Μ' 550 παρατείνεται ἐπὶ ὀλίγον. Πα-
ριμένοντες ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαπητὰ Δια-
πλάσπουλα καὶ τοὺς συλλόγους ὑποστή-
ρηξή.

Ἀλκυὼν-Βοναπάρτης

[Μ'—806 α']

Καραβόσκυλο. Μὴν ἐξάπτεισαι τόσο
καὶ δὲν σὲ ἀποκάλυφα. Ἀπλούστατα,
ἤθελα νὰ σοῦ δείξω ὅτι σὲ ξέρω καὶ θέλω
νὰ ἀλληλογραφήσωμε. Μικρὲ Ἀεροπό-
ρε, σὰ μπορεῖς λοιπὸν βγάλε μου τὸ Σι-
δηροῦν Προσωπεῖον καὶ ἀποκάλυψέ με.

ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

[Μ' — 807]

Διαπλάσπουλα, παρατείνω διαγωνι-
σμόν Μ. Μυστικῶν ἕως 15 Νοεμβρίου.
Ἀπαντήσατε ὅλοι. Ἰππότη Λαγκαρντέρ,
εἰσαι ὁ Βαρβέρης; ἄρπα την.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ' — 808]

Στραβόξυλο, Σπύθα, δόξες ! ! ! Σὰς παί-
ζουν καὶ στὸ θέατρο. Πήγατε νὰ δῆτε
τὰ δμῶνυμα ἔργα σας.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' — 809]

Ρολάνδε : Πόσες ὥρες τὴν ἡμέρα παρα-
δίδεις εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφώως ;
ΘΕΤΙΣ

[Μ' — 810]

Πρωτοπαίνοντας στήν κίνηση χαιρετῶ
ὁλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Στείλατε : Κόκκιαν Ἀμπελᾶ (διὰ Θετίδα)
ὁδὸς Αἰπύλου 36, Παλαιὸν Φάληρον.

ΘΕΤΙΣ

[Μ' — 811]

Διαπλάσπουλα ! ! Ἐλάτε τὴν Κυρια-
κὴ 20/10/40 στὶς 6 ὥρα στὸ ἀγαλμα
βασιλέως Κωνσταντίνου, μὲ μιὰ «Διάπλα-
σι» στὸ χέρι νὰ γνωρισθοῦμε !

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 812]

Μικρὲ Ἀεροπόρε, θὰ σὲ καταρρίψω...
Πρόσχε ! .. Πράσινο Ἄλογο, βρῆκο-
μαι ἐπὶ τὰ ἰχνη σου. Συντόμως θὰ σε ἀ-
ποκαλύψω.—Ἰππότης ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' — 813]

Θερμὴ Πατριώτισσα=Βούλγαρη, ἄρ-
γησα, ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρά πο-
τέ. Σκνίπα, ἡ βάρκα μου χωράει ἀμέ-
τρητες σάν κ' ἐσένα.

ΤΙΤΑΝ

[Μ' — 814]

Πληθὸς μαθημάτων μ' ἀναγκάζει νὰ
διακόψω ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς
Ζουζούνη. Μύρωνα, Μέλλοντα Ναυαρχον,
Βαρκοῦλαν τοῦ Νεῖλου. Ἄς με συγχωρή-
σουν.—Γιάννη, Μιχαήλ, Μικρὴ Πριγκί-
πισσα, Μπελδεντέρε, γιατί δὲν ἀνταποδί-
δετε τετραδιάκι ; Διεύθυνσόν : (Μ'—161).

Μαγεμένο Δοξάρι

[Μ' — 815]

Ταυρομάχε, Διεύθυνσόν μου : Εὐαγγε-
λία Μπαδογιαννάκη, Παντοκράτορος
21, Πάτρα.

Πατρινὸ Διαβολάκι

[Μ' — 816]

Αγι, ποῦ βρισκόσαι γιὰ νὰ σοῦ γράψω ;
Σιδερένιο Χέρι

[Μ' — 817]

Κεφαλλονίτικο Ἀεροδιάκι, περιμέ-
νουμε εἰδήσεις σου. Γράψε : Μάκην
Φαρακλόν, Ληξοῦρι, διὰ

Σύλλογον «ΑΙΝΟΝ»

[Μ' — 818]

Νίλς, καλὴ ἐπιτυχία ! Προσωπικὴ ἐν-
τύπωση ; Καραγκιοζοπαίχτη, πρόσ-
κληση παραστάσεως δὲν ἔλαβε τὸ

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ